

Šī ir vieta **gaišmai**

Lašu luterāņu baznīca Eglainē izstaro mieru un Stenderu dzimtas apgaismības garu.

Pateicoties Nākotnes atbalsta fondam, astoņos Latvijas dievnamos šobrīd atdzimst ne tikai konkrēti objekti un mākslas darbi, bet izgaismojas pagātne un katras vietas unikalitāte, un daudzas neatkarīgas kultūras vērtības atkal nonāk sabiedrības aprītē.

Elvita Ruka

Četrus dievnamus, par kuriem stāstām šajā rakstā un kur patlaban, pateicoties Nākotnes atbalsta fondam, atjauno sakrālās vērtības, vieno fakts, ka tie ir darbojušies bez pārtraukuma un, pateicoties sakrālās dzīves nepārtrauktībai, ir labi uzturēti, kopti un godāti.

Finansējums paredzēts Lašu baznīcas altārglezņas restaurācijai, Grīvas katoļu baznīcas svētbildes/ikonas tīrīšanai, konservēšanai un restaurācijai, Moskvīnas vecticībnieku lūgšanu nama logu restaurācijai un Drustu baznīcas ērģeļu atjaunošanai.

Savu Kristu mēs neatdosim!

3000 eiro altārgleznai "Kristus augšāmcelšanās"

Lašu luterāņu dievnams

Eglainē ir Sēlijas rota un sevi Latvijas kultūras kartē pieteicis kā daļa no spēcīga tandēma – Lašu Evaņģēliski luteriskā baznīca un Stendera muzejs. Abi ir pavisam blakus, abi saistīti ar Gothardu Fridrihu Stenderu, sauktu par veco Stenderu, abu dvēsele un motors ir kultūras darba pensionārs Miervaldis Brodovs, kurš

baznīcā ir pērminderis (mācītāja palīgs) trešajā paaudzē. Kopā ar kundzi Ilgu viņi mācītāja mājā ir izveidojuši Stendera muzeju un rūpējas gan par ēku sakoptību, gan par pētniecību, ekspozīciju, cilvēku piesaisti un pasākumiem. Muzejs un baznīca tad darbojas rokrokā. Stenderu dzimta te kā mācītāji kalpoja aptuveni simts gadus, bet pirms

NO RESTAURĀCIJAS UN SAGLABĀŠANAS VIEDOKĻA LAŠU BAZNĪCA IR VEIKSMES STĀSTS, KAM PUNKTU PIELIKS ALTĀRGLEZNAS RESTAURĀCIJA.

309 gadiem mācītāja mājā piedzima Gotfrīds Fridrihs, kurš bauru apgaismošanai deva ne tikai Dieva vārdu, bet arī daudz praktiskākas lietas – gramatiku, mācību grāmatas un tehniskus izgudrojumus. Taču baznīcas ēkai ir savs stāsts.

"Čik labi, ka mūsu baznīca ir tik balta! Zemniekiem tā noteikti bija arī bijības krāsa, mums tagad simbolizē gaismu un kultūras saliņas ideju. Tā uzbūvēta 1806. gadā pēc Reinholda fon Klopmaņa pasūtījuma, bet 1888. gadā ar Tizenhauzenu dzimtas palīdzību tika labiekārtota. Pats unikālākais no tā laika ir luterāņu dievnamiem neraksturīgs trīs daļu altāris. Tāpēc mums ir nevis viena, bet veselas trīs altārglezņas!" Iepojas Miervaldis, kuru uz baznīcu kā bērnu atveda vispirms vectēvs, tad tēvs. Jā, visus padomju laikus draudze darbojās, un bija laiks, kad Lašu draudzei tikai pievienoti arī Ilūkstes luterāņi, kamēr viņu dievnāmā bija sporta zāle. Lašos atkāpe no sakrālās funkcijas ir bijusi vien kara laikā.

"Pirmā pasaules kara beigās baznīcā bija hospitālis, pilns ar vācu zaldātiņiem. Tāpēc baznīcai apkārt tie kapi... Bija rudens, ziema, auksts laiks. Baznīcā tika kurināti uguns kuri, lai zaldātiņiem būtu silti un labi. Kādu tas noteikti izglāba, bet zemākā altārglezna gan bija nokūpējusi un sabojāta, gāja postā. Kad mans tēvs pārņēma rūpes par baznīcu, tieši bija atbraucis jaunais Lancmaņa kungs, bija gatavs altārgleznu ņemt uz Rundāli restaurācijai. Bet toreiz draudze neuzticējās un pateica – savu Kristu mēs neatdosim! Beigās gleznu noņēma, aizstāja ar uzrakstu "Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils". Jau manā laikā sākām meklēt – kur oriģinālā

glezna? Un nejausi atradām nobāztu draudzes mājā, tik samelnējušu, ka atpazīt nevarēja. Taču ar Vācijas fonda atbalstu tā tika restaurēta un 2019. gadā atgriezās savā vietā," gandarīti ir procesa virzītāji. Miervaldis atzīst, ka kovidlaiks viņam devis brīnišķīgu iespēju nodarboties ar pētniecību. Viņam kā dzimušam eglainietim, kurš brieduma gadus pavadījis Daugavpilī, tā bija atkalsatikšanās ar savu novadu un dzinulis izzināt tā spilgtu vēsturi.

"Altāris mums vēsta daudz. Sākotnēji bija tikai viena altārglezna "Kristus nāve". Interesanti, ka tas ir amatiera veikums. Filantropes, mākslas mīļotāja Marija Tizenhauzēna-Pšeždze, kas ir arī slavenā albuma "Terra Mariana. 1186–1888" (dāvana Romas pāvestam) iniciatore un mecenāte, šīs glezņas tapšanu uzticēja neprofesionālim. Nopirka krāsas, otas un iedeva kādam talantīgam zemniekam. Kad 1888. gadā sākās pārbūve, sanāca Trīsvienība. Apakšā "Kristus nāve", vidū "Svētais vakardiens", augšā – "Kristus augšāmcelšanās". Viss evaņģēlijs viena altārī! Marijas tēvam, atvaļinātajam pulkvedim Konstantīnam Tizenhauzenam Marijas bērniņas muižā Pastavi pilsētiņā (tagad Baltkrievija) bija ļoti plaša gleznu kolekcija. Spriežot pēc tā, ka rāmis ir iebūvēts altārī, augšējā glezna ir no šīs kolekcijas. Tā ir gleznota uz liepas koka ar ozola stiprinājumiem. Tā ir visvecākā no altārgleznām, pagaidām nezināma 18. gadsimta autora darbs – mūsu draudzes lepnums."

Šobrīd tieši šīs glezņas vietā altārī ir tukšums, jo glezna atrodas restaurācijā pie Zanes Kēleres viņas darbnīcā Kuldīgas pusē. Draudze cer to svīnīgi iesvētīt uz Lieldienām – kā tas pēc

Trīs stāvu altāra atjaunošanu noslēgs vissenākā gleznojuma "Kristus augšāmcelšanās" restaurācija.

sižeta pienākas. Tad baznīcas interjers būs pilnībā restaurēts un liecinās par Stenderu dzimtas puļņu augļiem.

"Lielākais remonts bija 1938. gadā. Lai savāktu līdzekļus, tika iestudētas izrādes un rīkoti labdarības bazāri – tirgus svētki, kad visi saveda preces un iztirgoja viens otram, naudu ziedojot baznīcas labā. Bijušais muižas kučieris Čunčelis uzdevināja baznīcai "Liepājas metalurģā" atlietu zvanu, cits gaismekļi "atlietu zvanu, cits gaismekļi". Pēdējais plašais remonts te bija astoņdesmitajos gados, padomju laikā. Labi uztaisīti! Viss tikai par draudzes ziedojumiem. Tagad oficiāli esam 90 draudzes locekļi, tas nav daudz, bet pastāvam. Ar Stendera garu esam optimisti. Jā, mūsu baznīca ir pienācīgi uzturēta, kaut pēc deviņdesmito gadu jukām baznīca bija pazudusi gan no pieminēto saraksta, gan nebija zemesgrāmatā. Tagad viss ir sakārtots –

baznīca ir reģiona nozīmes arhitektūras piemineklis, bet altāra prospekts, kancele un ērģeles ir mākslas pieminekļi. No restaurācijas un saglabāšanas viedokļa esam veiksmes stāsts, kam punktu pieliks šī beidzamā altārglezņas restaurācija."

Miervaldis Brodovs ir Lašu baznīcas pērminderis trešajā paaudzē un tagad arī Stendera muzeja saimnieks.

"Dievmāte no Čelstokovas" ir viens no bagātīgi rotātās Grīvas katoļu baznīcas lepnumiem.

Austrumu rita Dievmāte 2450 eiro ikonas (svētbildes) "Dievmāte no Čelstokovas" tīrīšanai, konservācijai, restaurācijai

Grīvas katoļu baznīca Daugavpils kreisajā krastā atrodas prom no pilsētas centra, tā ir jau Sēlijā un pakļauta Jelgavas diecēzei. Baznīcu ieskauj ģimenes māju ieloks, un, Svētājai Jaunavai Marijai veltīta, tā ir cilvēkiem tuvu, iemīļota un lolota. Arī tās tapšanas stāsts saistāms ar ģimeniskumu. Grīvas ciemā 19. gadsimta beigās bija gan vecticībnieku, gan ebreju dievnami, bet katoļu nebija. 1845. gadā izcēlās postošs ugunsgrēks, ciems pārvērtās gruvešos. Visas ģimenes lūdās, lai Dievs pasargā viņus no citām nelaimēm. Kādam daudz bērnu ģimenes tēvam lūgšanu naktī parādījās Jaunava Marija un teica, lai ļaudis te uzceļ dievnamu un tajā lūdz Dieva žēlastību. Tas notika neliela dārzā uz grāfa Augusta fon Etingema zemes. Negaidot rītausmu, daudz bērnu ģi-

menes tēvs steidzās šo ziņu izplatīt. Vietā, kur tika redzēta Jaunava Marija, ieradās pats grāfs, nokrita ceļos, lūdās un paziņoja, ka atvēl šo vietu baznīcas celtniecībai. Tas notika 1860. gadā. Daudz bērnu ģimenes tēvs esot gājis no mājas uz māju, vācot līdzekļus. Tas gan prasīja 20 gadus, taču dievnamam tapa izcili skaists. Projekta izstrāde tika uzticēta Vilhelmam Neimanim, bet priekšrakstu celtniecībai Kurzemes gubernatoram 1881. gadā izsniedza Garīgo lietu departaments. Kamēr tika gatavota mūra baznīcas celtniecība, vispirms iesvētīja koka dievnamu. Mūra pamati topošajai baznīcai tika ielikti 1882. gadā, celtniecība pabeigta 1889. gadā. Nozīmīgākais dievnama interjera akcents – logu ailēs ievietotās vitrāžas, kas 1889. gadā tapušas Svētā Lukasa vitrāžu darbnīcā

Varšavā un ir vienīgie šīs darbnīcas veikumi Latvijā. Ērģeļu luktā virs baznīcas ieejas atrodas Frīdriha Veisenborna Krustpils darbnīcā 1890. gadā darinātās ērģeles ar neogotikas prospektu. Kopumā historicisma stilā celtā ēka un mākslinieciski augstvērtīgais, krāšņais, dažādos laikos tapušais un papildinātais interjers ir izcila katolicisma gara reprezentācija, kur mākslai ir atvēlēta liela loma.

Prāvests Vjačeslavs Rosļaks lepojas, ka baznīcā ik svētdienu notiek divas misas – latviešu un poļu valodā, baznīca nekad nav bijusi tukša un bez draudzes, tā pelnīti ir valsts nozīmes arhitektūras piemineklis un tagad tiks restaurēta glezna/ikona "Dievmāte no Čelstokovas".

"Kā liecina uzraksts aizmugurē, 1894. gadā mūsu baznīcai to uzdāvināja kāda ģimene. Tā ir atvesta no Polijas, no slavenas svētvietas. Tā ir istās, divpadsmitajā gadsimtā tapušas ikonas kopija. Oriģināls nāk no Bizantijas. Tāpēc arī tā vienlaikus ir gan ikona, gan svētbilde, jo pirma vots radīts vēl pirms šķelšanās Austrumu un Rietumu baznīcā. Protams, Austrumu rita ietekme te ir jūtama, tomēr tas nekādi nav pretrunā ar katoļu tradīcijām. Mēs pielūdzam Svēto, ikona tikai palīdz. Protams, tā ir arī izcils mākslas darbs. Padomju laikā tā ir nedaudz restaurēta, apzeltīta ar tā saukto *Susanna zoloto*. To veda no toreizējās Ļeņingradas. Tāpēc arī spīd joprojām. Oriģinālā krāsa nosūbējusi, ir tikai pati maliņa. Tagad ne-

Priesteris Vjačeslavs Rosļaks demonstrē procesiju karogu, kas tapis par godu baznīcas simtgadei astoņdesmito gadu beigās.

pieciešams parūpēties par gleznojumu – Dievmātes seju. Tai nepieciešama tīrīšana, konservācija un restaurācija. Ja paskatās tuvāk, var redzēt plaisas, plankumus, krāsa sāk lobīties. Uzticamies restauratorei Gundagai Jerumanei, kas pievērsa tam uzmanību. Arī rotājumi ir gan mākslīgas pērles un akmentiņi, gan īsti dārgakmeņi, jo ikonas tapšanai sievietes ir dāvinājušas savas rotaslietas. Arī tām vajadzētu atdot mirdzumu. Jātira."

Priesteris atzīst, ka ar laicīgām lietām dievnama sakārtošanā veicas labi. Šis dievnamu vienmēr ir teicami uzturēts un padomju laika beigās ne tikai vienkārši izremontēts, bet arī tīrīti pie vērienīgiem altāra un griestu gleznojumiem.

"Mūsdienās palīdz projekti. Par Kultūrkapitāla fonda (KKF) naudu restaurētas vitrāžas, pašvaldība palīdz ar komunikācijām, siltumu u. c. Īpašs prieks man ir par Jaunavas Marijas ikonu, ko es atradu plebānija bēniņos. Tā šeit ir visenākā, domāju, ka no pirmās kapelas laika – pirms vēl baznīca bija tapusi. To restaurēt palīdzēja KKF. Tā arī visu uzturam – par draudzes ziedojumiem un projektu līdzekļiem."

Dievnamu rotā arī grezni procesiju karogi, kuru vairums tapis padomju laikā. Patlaban apskatāmie ir izstādīti no 26. augusta procesijas, kad svinēta Čelstohovas Dievmātes diena. Svētki, kuros īpaši tiek godāta arī baznīcai dāvinātā Austruma rita ikona, kas drīzuma sagaidīs savu atdzimšanu.

Šis Moskvas vecticībnieku lūgšanu nams šajā vietā ir jau trešais – lauku dievnamu ar pilsētas izmēru.

Moskvas vecticībnieku lūgšanu nams netālu no Preiļiem ir draudzes garīdznieka Ivana Larionova pārraudzībā – viņš te dzīvo kopš 2006. gada un rūpējas ne tikai par savu garīgo bērnu dvēselēm, bet arī par ēku un vecticības fenomena izskaidrošanu.

"Esam svētceļnieku maršrutā Rīga–Aglona. Daudzi te iet un nāk. Gribas, lai viņiem ir soliņš, kur apsēsties, kur par sevi un mūžību padomāt. Lai ir tā, ka – roku izstiepsi un Dievs ir blakus, svečiti varēsi nolikt. Palūgties. Paslavēt. Sevi dvēseliski stiprināt. Atslēdzu un rādu," tiekotiets stāsta viesmīlīgais Moskvas saimnieks, kura dievnamā par Nākotnes atbalsta fonda līdzekļiem tiek restaurēti logi – lai vējš nepūš cauri un vienmēr iespīd patiesā gaisma.

Pēc viņa iniciatīvas lūgšanu nama priekšā 2009. gada uzstādīts simbolisks piemineklis. Te, lielceļa malā, pie dievnama bieži apstājas garāmbraucēji, tāpēc gribējies nezinātājus apgaismot.

"2009. gadā tika atzīmēti 280 gadi, kopš te ieradusies pirmie Krievijas impērijā vajātie vecticībnieki. Biju pārcēlies no Rīgas, enerģisks un spēka pilns, izdomāju, ka vajag pieminekli. Citur nav. Tikai pie paša pirmā mūsu lūgšanu nama Līginiškos ir piemīņas krusts. Tātad – laiva kristietībā simbolizē cilvēka peldējumu pa laicīgo dzīvi. Tāpēc te ir īsta laiva, lai ir nepārprotami. Peldam, peldam, šupojamies dzīves vētrās... Cenšamies pagriezt stūri pa labi vai pa kreisi... Domājam – tajā krastā viss būs labi, bet nekā. Griežam stūri uz otru krastu, cerot tur labāku *doļu* atrast, bet nekā. Dzīvē ir tā, ka daudz no paša cilvēka atkarīgs. Deviņdesmit deviņi procenti. Bet tas viens zelta procents, vissvarīgākais, pieder Jēzum Kristum."

Vecticībniekiem ir apbrīnojama spēja nesteigties, radīt mieru, darīt visu lēni un pamatīgi. Tāpēc nesteidzot arī es, jo citādi šajos lūgšanu namos caurskriet nav vērts.

MOSKVINAI IR PALAIMĒJIES, KA LŪGŠANU NAMS ATRODAS CEĻA MALĀ UN LAIKUS IR PIESLĒGTS SIGNALIZĀCIJAI, TĀPĒC IR VIENS NO RETAJIEM, KAS NAV APZAGTS.

Peldot pa laicīgo dzīvi 3000 euro koka logu restaurācijai

Moskvinai ir palaimējies, ka lūgšanu nams atrodas ceļa malā un laikus ir pieslēgts signalizācijai, tāpēc ir viens no retajiem, kas nav apzagts. Tāpat, atrodoties laukos, tas ir pilsētas dievnama izmērā un ir celts netipiskā laikā. Tā kā vecticībnieki Krievijas impērijā bija vajāti, tad viņu lūgšanu namiem ilgstoši nebija atļautas ārējas atpazīšanas zīmes. Šis pulcēšanās vietas atgādināja parastas mājas vai šķūņus. Bet, tāpat kā Rīgā ir pasaulē lielākais (un skaistākais!) Pomeru vecticībnieku lūgšanu nams pasaulē (Grebenščikova), tāpat Moskvinā dievnamam tapis pirms cara izdotā reliģiskās iecietības manifesta 1905. gadā. Vecticībnieki bija ne tikai spītīgi un pārliecināti lūdzēji, bet arī ļoti strādīgi, uzņēmīgi un līdz ar to turīgi ļaudis, tāpēc arī reizēm notika it kā neiespējams. Arī Moskvas pamata celtnē bijusi no 19. gadsimta sākuma, bet

1883. gadā apstiprināts paplašināšanas plāns. Dievnamu vajadzēja lielu, jo līdz Pirmajam pasaules karam apkārt bijušas 50 vecticībnieku mājas un pie ikgadējās grēksūdzes nāca 3500 cilvēku.

"Pirmie te bija pārbēdzēji no Maskavas, tāpēc arī nosaukums Moskvino. Vēl no Pleskavas, Novgorodas... Nekad dievnamam nav bijis slēgts. Tagad man ir labi ja 150 cilvēki, bet ar tiem arī lepojāties. Man bija jāizšķiras – lūgties pēc lauku vai pilsētas kārtas. Līdz Preiļiem ir piecas minūtes. Laukos lūdzas nakti vai 9.00, jo citādi nav iespējams tikt galā ar lopiem. Pilsētā 7.00. Palienu pie pilsētas laika, jo maz jau aktīvu saimniecību, cilvēki gados..." Ivans tomēr neļaujas būt pesimists. Pašam stipra ģimene un pieci bērni, gan jaunie nepazudis. Viņš ar labvēlību domā par ceļiniekiem un ir gatavs tiem atvērt durvis.

Ivans Larionovs demonstrē paša izlolo to pieminekli, kur cilvēka dzīvi simbolizē dažādu notikumu mētāts kuģis.

Ar savu Brīvības pieminekli

2500 euro ērģeļu restaurācijai

Drustu Evanģēliski luteriskā baznīca lepojas ar visskaistāko vietu kalna galā un varen brašu ozolu aleju, kas uz to ved. Tempļis ir virsotnē, kā tam pieredas būt. Muižnieki Hāgemeisteri te, Piebalgas pusē, savus īpašumus pārraudzīja 150 gadus. Īpaši pazīstams un slavējams ir Heinrihs, kas daudz darīja, lai Vidzemē atceltu dzimtbūšanu un lai zemnieki tiktu gan pie ticības un gara gaismas, gan pie skolām un skolotājiem. Ar viņu atvēziena dāsnumu tapusi arī šī baznīca, par kuru ar aizrautību stāsta jaunā draudzes vadītāja, literatūras skolotāja un Drustu muzeja speciāliste leva Lejmalniece.

Jaunā draudzes priekšniece atzīst milzīgos nopelnus, kādi baznīcas saglabāšanā ir viņas padomju laika priekšgājējai Skaidrītei Kārklīnai. Nesen noti-

cis viņai veltīts piemiņas dievkalpojums, kurā tika skandētas arī ērģeles. Muzicējis mazdēls Krišjānis, dziedājusi meita Anita. Draudzes priekšniece brīdināja, ka nav līdz galam restaurētas, tikai pirmā kārta, bet skanējis gana labi un izjusti. "Tagad restaurators Alvis Melbārdis ķersies pie darba pavisam drīz – kamēr labs laiks un rokas nesalst. Un tad, pavasarī, pulcēsim visus uz pateicības dievkalpojumu – lai skan un iedvesmo."

Bet, atgriezoties pie baznīcas vēstures, leva Lejmalniece stāsta:

"Kopš 1807. gada Heinrihs saimniekoja Vecdrustu muižā, bet viņa brālis Augusts Gatartā. Viņi par saviem zemniekiem rūpējās. Viņi iecerēja un uzraudzīja būvniecību divām baznīcām – Dzērbenē un Drustos. Tās ir līdzīgas, balti tempļi kalna

Ērģeļu restaurācijas otrā kārta ļaus 122 gadus vecajam instrumentam atgūt pareizo skanējumu.

galā, majestātiski un cēli. Abus būvēja pirmais latviešu izcelsmes būvnieks Vidzemē Mārcis Sārums. Viņa dzīvi un paveikto literāri aprakstījis Ingūna Bauere romānā "Dieva riekšava" – tur ir arī izdoma, bet pamatā vēsturiski fakti. Viņš pats sevi dēvēja par pēdējo Vidzemes lībieti, kā būvniekam viņam nācās izsisties un sevi pierādīt, lai konkurētu ar vāciešiem. Hāgemeisteri abas baznīcas uzticēja būvēt viņiem, jo viņš vienmēr visu pabeidza precīzi laikā un nelietoja alkoholu, bija prātīgs un uzņēmīgs un darba devējs. Tik labi uzcēla, ka ar maziem remontiem baznīca ir saglabājusies sākotnējā izskatā kopš 1835. gada, kad to uzcēla. Iesvētīja 1838. gadā un joprojām tā ir balta no iekšpuses un ārpusē, savu dievnamu slavē draudzes priekšniece un uzsver, ka baznīcā kopš tās uzcelšanas brīža nekad nav šķīroti cilvēki – muižnieki un zemnieki dievnamu apmeklējuši kopā. Kad sāka skanēt 1901. gadā uzstādītās Emīla Martina desmit reģistru ērģeles, labdari Hāgemeistari jau bija mūžībā, taču viņu veidotie dievnamu saliedēja viņu dzimtas izveidoto Drustu iedzīvotājus. Ja nebūtu 20. gadsimta traģisko notikumu, iespējams, šī būtu labklājībā slīgstoša mazpilsēta ar turīgiem, izglītotiem ļaudīm un šobrīd uz ik mēneša dievkalpojumiem sapulcētos vairāk nekā desmit cilvēki...

Par to liek domāt pie baznīcas skatāmais Brīvības piemineklis, kas kopš 1931. gada 19. jūnija ir uzstādīts Pirmajā pa-

saules karā un Brīvības cīņās kritušajiem draudzes locekļiem – 41 Drustu luterānim. Vēl dramatiskāk to papildina piemiņas plāksnes padomju deportācijās izsūtītajiem sava smagā krusta nesējiem – tik mazai vietai to ir pārmērīgi daudz... Šajos laikmeta griežos apbrīnojams ir fakts, ka draudzi tomēr neslēdza un baznīcu nepadarīja ne par kinoteātri, ne sporta zāli.

"Tauta atceras, ka atbraukusi inspekcijā kāda partijniece. Vispirms bijusi šokā, ka baznīca darbojas, bet, ārā iznākusi, ieraudzījusi Brīvības pieminekli ar visu ievainoto jātnieku un vēl uzrakstu "Dievs, svētī Latviju!". Palikusi sarkana un likusi rīkoties, lai tā vairs nebūtu. Galu galā aizcementēts ievainotā karavīra tēls, bet uzraksts palicis. Tagad piemineklis ir skatāms pilnībā. Vietējie uzņēmēji palīdz izgaismot, teritorija labiekārtota."

Lai baznīca pildās gan ar draudzes ļaudīm, gan kultūras un vēstures interesentiem. Tam labam būs augt!

**NĀKOTNES
ATBALSTA FONDS**

**Nacionālā kultūras
mantojuma pārvalde**

Tavi darbdien vakari ar

PIRMDIEN-CETURTDIEN

3

Zilonis studijā
17:00

Šefu gaidījāt?
18:10

Ziņu un informatīvie
raidījumi
no **19:10**

Nemīlētie
21:10

Drustu baznīca kā tempļis kalna galā, kas vienlīdz bijis atvērts kā muižkungiem, tā zemniekiem.